

Benådaren
Viveca
Sten

Bokförlaget
Forum

Tidigare utgivning

I de lugnaste vatten (2008)
I den innersta kretsen (2009)
I grunden utan skuld (2010)
I natt är du död (2011)
I stundens hetta (2012)
I farans riktning (2013)
I maktens skugga (2014)
I sanningens namn (2015)
Iskalla ögonblick (2017)
I fel sällskap (2018)
I hemlighet begravd (2019)
Offermakaren (2020)
Dalskuggan (2021)
Botgöraren (2022)
Vilseledaren (2023)
Få som du vill och lite till! (2024)

På andra förlag

Outsourcing av IT-tjänster (med
Magdalena Augustson, 1999)
Förhandla i affärer (2003/2017)
Internationella avtal: i teori och
praktik (med flera
medförfattare, 2013)
Skärgårdssommar (2014/2024)

Med Camilla Sten

Djupgraven (2016)
Sjörök (2017)
Mareld (2018)
Återträffen (2018)

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Viveca Sten 2024

Svensk utgåva enligt avtal med Nordin Agency

Omslag: Maria Sundberg/Art by Sundberg

Omslagsbilder: Adobe Stock

Karta, för- och eftersättsblad: Anna Torsteinsrud

Tryckt hos ScandBook EU, 2024

ISBN 978-91-37-15871-6

*Till Anna, vår älskade "extradotter",
som vi tycker så mycket om*

December

Gnisslet från ytterdörren som öppnas får Ing-Marie Watts att vakna till ur eftermiddagsslummern.

När Arvid fortfarande levde brukade han olja gångjärnen varje vår. Men sedan hon blev änka har det inte blivit av. Att be hemtjänsten om hjälp vill hon inte, kan inte besvära dem med den sortens småsaker. Och sonen Mikael, som bor i Sundsvall, har inte tid med praktiska göromål de få stressade gånger han hälsar på i Åre.

Steg närmar sig sovrummet och Ing-Marie makar sig högre upp i sängen, stönar lite när kotorna knakar till i den stela ländryggen. Hon minns sällan namnen på alla människor som kommer och går i huset, inte deras ansikten heller.

Idag känner hon inte alls igen personen som står på tröskeln, men är för generad för att fråga vem det är.

”Hej på dig”, säger främlingen med pigg röst. ”Hur mås det idag?”

Rösten är på något vis familjär, det låter som om de är bekanta med varandra, men hur Ing-Marie än försöker vet hon inte om de träffats förut. Minnet är fullkomligt blankt. Som om man tagit en trasa och torkat rent innanför pannan på henne.

Allt är borta.

”Det är som vanligt”, mumlar Ing-Marie resignerat.

Hennes är ett ensamt och enformigt liv där tiden passerar oändligt långsamt. Hon ligger mer eller mindre i sängen och behöver hjälp med det mesta, toalettbesök, påklädning och matlagning. Duscha själv klarar hon inte heller av. Det enda hon

gör nuförtiden är att räkna ner timmarna tills det blir kväll, då kan hon åtminstone fly in i sömnen ännu en natt.

Tillvaron har krympt till ingenting och hon är en börda för omgivningen.

Men Ing-Marie vill inte beklaga sig, inte heller framstå som grinig eller otacksam. Hon får ändå hemtjänst fem gånger om dagen, kan bo kvar i huset och slipper sitta på ett hem.

Ing-Marie ler försiktigt och rättar till den virkade pläden som ligger över benen.

”Nu ska vi se här”, säger främlingen och rotar runt i sin väska med plasthandskar på händerna. ”Vill du ha lite vatten?”

Ett glas sträcks fram och Ing-Marie dricker lydigt.

Hon får ett lugnande leende men ändå växer en känsla av obehag inuti.

Det är något med de där ögonen, ett exalterat stråk som inte passar in i sammanhanget. En märklig upphetsning som gör henne illa till mods.

”Jag sitter med dig en stund”, säger främlingen och slår sig ner på sängkanten. ”Det är ingen brådska.”

Det vänliga tonfallet får Ing-Maries olust att försvinna. Nästa mening uppfattar hon inte riktigt, men orkar inte be om en upprepning. I stället ler hon tacksamt och sluter ögonen, lägger sig på sidan och makar sig till rätta.

Varma fingrar tar hennes egna, hon hör ett nynnande ljud, en mjuk melodi som vaggar henne till sömns.

Allt känns tryggt igen.

Hon ska bara vila en stund.

När Ing-Marie vaknar nästa gång är hon ensam i sovrummet. Hon är yr och saliven vätskar i gommen, trots att hon ofta brukar vara torr i munnen.

Det känns som att hon vill kräkas, fast hon knappt åt av lunchen, och en smak av galla stiger i strupen.

Ing-Marie vrider sig i sängen, men kan omöjligt hitta en

bekvämt ställning. Det kryper i henne och en stark oroskänsla sprider sig i kroppen. Det kliar under huden likt ilskna myror som springer omkring därinne.

Är det så här det känns att få en hjärtinfarkt?

Tanken kommer av sig själv och Ing-Marie ser sig om efter trygghetslarmet. Det brukar ligga på sängbordet, men hur hon än letar syns det inte till.

Trots att hon kan svära på att hon såg det där tidigare på dagen.

Hon måste kalla på hemtjänsten, någonting är fel.

Nu både fryser och svettas hon, för varje minut mår hon sämre.

Med stigande oro famlar Ing-Marie efter larmet igen, försöker resa sig för att se efter om det kan ha halkat ner på golvet. Men benen bär inte, hon orkar inte sätta sig upp.

Hon darrar så häftigt att hon inte kan ligga stilla. Andningen kommer stötvis.

Hon måste kalla på hjälp, men den vanliga telefonen står i köket och dit orkar hon inte ta sig. Någonstans ska det finnas en mobiltelefon, den som sonen gett henne, men hon har ingen aning om var den kan ligga eller om den ens är laddad.

Plötsligt går en våldsam ryckning genom kroppen. Sedan en till och ännu en.

Musklerna krampar, allt blir hårt och stelt. Det är svårt att andas. Det susar i öronen och synfältet krymper.

Små svarta prickar flimrar framför ögonen.

Ing-Maries fingrar rör sig mot strupen, krafsar efter luft, men det är lönlöst. Musklerna rör sig inte, lemmarna har slutat lyda. Halsen är igentäppt.

Långt bort hörs ett rosslande som måste komma från henne själv.

Jag vill inte dö så här, är hennes sista klara tanke.

Med sina återstående krafter försöker hon öppna munnen, be om nåd.

Sedan återstår ... ingenting.

TORSDAGEN DEN 9 MARS

1

Katten Morris har parkerat sig precis ovanpå polisinspektör Hanna Ahlanders bröstorg. Hon ligger utsträckt i soffan efter jobbet och stryker med fingrarna genom den lila gråvita pälsen.

Hennes vardagsrum är inte stort, hela huset är bara drygt sextio kvadratmeter, men hon har en rejäl öppen spis där tre vedträn av björkved ger ifrån sig vackra, orangelila lågor.

Få saker är så avkopplande som att stirra in i en sprakande brasa. Hanna eldar året om och särskilt när något tynger henne. Som nu, när huvudet är fullt av tankar på kollegan Daniel Lindskogs senaste avspisning. Bara för att hon undrade om de skulle samåka till Östersund imorgon bitti, där båda har sin formella tillhörighet vid enheten för Grova brott.

Han såg på henne som om hon var galen, fast de ofta gjort sällskap under årens lopp. Båda bor i Åre och brukar jobba ett par dagar från den lokala polisstationen, det var inget konstigt med en sådan fråga.

Hans blick var lika iskall som den nyss upptinade vårbäcken utanför Hannas hus.

Frustrationen väller fram igen.

De två som brukade jobba ihop så tajt. Nuförtiden snackar de knappt med varandra. Daniel närmast undviker henne, uppträder surt och grinigt varje gång hon råkar komma i närheten.

Och hon har ingen aning om vad hon gjort som fått honom på dåligt humör.

Hon funderar på att hälla upp ett glas vin men bestämmer sig för att låta bli, vet att hon mår bättre om hon inte dricker alkohol så ofta. Det är bara ett par år sedan hon flydde till Åre

efter att hon på en och samma dag fick sparken från sitt jobb och blev dumpad av sin förra sambo, Christian.

Då blev det säkert en flaska vin per kväll. Det var en hemsk tid som hon bara vill glömma, dessutom precis före jul. Till slut ingrep hennes storasyster Lydia, som fick henne att lämna Stockholm och ta sin tillflykt till systemns hus i Åre. Där kunde Hanna bo ett tag, medan hon slickade sina sår och försökte hitta en ny balans i tillvaron.

Hanna kommer för alltid att stå i tacksamhetsskuld till Lydia för det hon gjorde den gången.

Hon stryker Morris försiktigt över näsbenet och han blundar njutningsfullt. Sedan börjar han spinna, högt och ljudligt.

Hennes egen reamotor.

Hannas kille, Henry Sylvester, är i Stockholm där han har sitt investmentföretag, så det är bara hon och Morris i stugan. Hon brukar vara här när Henry inte är i Åre, fast han säger sig inte begripa varför hon envisas med att behålla det lilla huset i Solbringan ovanför Åre by.

Henry har köpt ett penthouse, en överdådig lägenhet i det nya skrytbygget nedanför VM:8-an, eftersom Hanna vägrar flytta tillbaka till Stockholm. När han är i Åre bor de där tillsammans, och Henry tycker att hon borde flytta in permanent. Han har till och med erbjudit sig att skriva över halva bostadsrätten på henne, men Hanna stretar emot. Hon skyller på att den enorma våningen är för stor för bara henne och en katt när han är bortrest. Dessutom är det bra för Morris att få vara ute ibland, och det kan han bara vara om hon har kvar sin lilla stuga.

Att skylla på katten låter så bra att hon nästan tror på det själv. Det är i varje fall betydligt bättre än att säga sanningen, att hon inte vill göra sig beroende av Henry och hans stora förmögenhet. Dessutom har han tre vuxna söner att ta hänsyn till, hon vill inte framstå som en golddigger i deras ögon.

När mobiltelefonen ringer lyckas hon med viss möda kränga fram den ur bakfickan utan att störa Morris för mycket.

”Hej älskling.”

Henrys djupa röst gör henne alltid trygg.

”Hallå där.”

Hanna ler in i telefonen trots att han inte kan se henne.

”Hur gick ditt sammanträde?”

”Ganska bra, tror jag. Vi avslutade för några timmar sedan.”

”Så skönt.”

”Har du ätit middag än?”

Det är typiskt Henry att tänka på mat. Han kan fråga redan vid frukosten vad Hanna vill ha till kvällsmat, något som hon sällan ägnar en tanke åt innan magen kurrar. När Henry är bortrest nöjer hon sig ofta med sin standardmiddag, vändstekt ägg på rostat bröd med svartpeppar och ketchup.

”Inte direkt”, säger hon.

”Så bra, för jag har bokat bord på Åregården åt oss.”

”Menar du idag?”

”Vi har en reservation vid halv åtta.”

Hanna kollar tiden på mobilen, det är om bara femtio minuter.

”Hur ska du hinna det?” säger hon. ”Är inte du kvar i Stockholm?”

”Inte längre.” Henry småskrattar. ”Jag flög upp så snart vi var klara, har precis satt mig i en taxi från Molanda.”

Det är klart att han har flugit privatplan till det lilla flygfältet i Järpen för att snabbt återvända till Åre. För Henry är det en livsstil att försöka pressa in så mycket som möjligt under dygnets tjugofyra timmar.

Hon har vant sig vid det här laget, men emellanåt är det utmattande. Ändå är det han som är tjugo år äldre. Ibland förstår hon inte varifrån Henry får sin energi.

”Jag kan låta taxin svänga förbi och plocka upp dig om du vill?” fortsätter han.

”Det är lugnt”, säger Hanna. ”Jag kan promenera ner till byn, det blir bara skönt att få lite kvällsluft. Jag har suttit inne på stationen hela dagen.”

De lägger på och Hanna stjälpes varsamt ner Morris från bröstskogen.

”Sorry, katten”, säger hon och kollar att gnistskyddet framför den öppna spisen står rätt. ”Jag ska ut på middag.”

Hanna nyper bort några katthår från kläderna och går mot sovrummet för att tvätta ansiktet och snygga till sig. Hon öppnar garderoben för att leta rätt på en finare tröja än den skrynkliga skjorta hon haft sedan i morse.

Morris traskar efter och hoppar upp på sängen medan hon gör sig i ordning. Han utstrålar missnöje, ser påtagligt trumpen ut trots att hon läst att katter inte har några ansiktsmuskler.

”Såja”, säger Hanna. ”Bli inte sur nu. Du och jag får hänga någon annan kväll. Husse kallar.”

Det enda hon får till svar är ännu en anklagande blick. Den uttrycker tydligt att Henry inte är Morris husse och aldrig kommer att bli det.

De två männen i hennes liv är inte överdrivet förtjusta i varandra, det är uppenbart, men båda vill ha hennes fulla uppmärksamhet.

Det är bara Daniel som väljer att ignorera henne.

2

Sorlet från de övriga restauranggästerna slår emot Daniel när han skjuter upp dörren till restaurang Åregårdens ombonade lokal. Det är nästan fullsatt, trots att det är mitten av mars och mellansäsong. Vid den avlånga bardisken till höger sitter tre tjejer med rosa cocktails framför sig.

Daniel ser sig om efter Clara Nordin.

Det är deras andra dejt och han är fortfarande osäker på om det var en bra idé att träffa henne, eller för den delen använda en dejtingapp som Tinder vid hans ålder.

I nästa ögonblick upptäcker han Clara vid ett hörnbord, halvt gömd bakom en av de mörkbruna pelarna i lokalen. Hennes ljusa axellånga hår hänger fram, hon har redan börjat studera menyn med de runda glasögonen på nästippen.

Daniel blir stående och betraktar henne i några sekunder.

Clara är på många sätt rena motsatsen till hans ex Ida, som är tio år yngre än han själv. Ida har jobbat som skidinstruktör och guide, hon älskar friluftsliv och att vara utomhus. Clara verkar leva ett betydligt stillsammare liv, hon har precis fyllt fyrtio och jobbar som bibliotekarie i Järpen. Dessutom har hon två tonårssöner, som är tretton och femton och bor hos henne varannan vecka.

Kanske är det hans undermedvetna som har försökt hitta något annat än det han hade förut?

Så skulle förmodligen hans terapeut i Järpen uttala sig om han frågade henne. Även om Daniel inte går dit lika ofta som tidigare händer det fortfarande att han bokar en ny tid. Hon var ett stort stöd efter Idas uppbrott, vilket kom som en total

övertaskning, även om relationen hade haltat ett tag. Att Ida sedan flyttade ihop med den jämnåriga skidguiden Gustaf bara några månader efter separationen gjorde inte saken lättare.

Det svider fortfarande varje gång han ser Gustaf och Ida på byn, särskilt när de är tillsammans med hans dotter Alice.

Clara får syn på Daniel och vinkar åt honom. Han skyndar bort till bordet men tvekar. Ska de kramas eller borde han ge henne en kyss på kinden?

Det var ett bra tag sedan han dejtade aktivt. Han känner sig fånig, en vuxen man förvandlad till tonåring.

Plötsligt vill han bara vända om och åka hem igen.

Clara löser problemet genom att resa sig från bordet. Hon sträcker ut armarna och ger Daniel en kram. En snabb puss på kinden också. Sedan dyker servitören upp och frågar om de vill ha något att dricka. Daniel beställer en IPA och Clara tar ett glas vitt vin. Vid bordet intill berättar en man med hästsvans en historia som får hela sällskapet att bryta ut i gapskratt. De verkar komma direkt från pisten, har fortfarande skidkläder på sig.

”Har du haft en bra dag på jobbet?” ler Clara. ”Tagit fast några nya bovar?”

En bra sak med Clara är att hon inte verkar bry sig om att han är polis och ofta arbetar långa dagar, något som Daniel och Ida ständigt grälade om.

Det känns oväntat skönt att vara med en person som inte kritiserar honom för det.

”Det är ganska lugnt.”

Faktum är att det har varit rätt fridfullt sedan förra hösten. Bortsett från de vanliga mängdbrotten som berusade bilförare, ringa narkotikabrott och skidstölder har Daniel mest ägnat sig åt narkotikahandeln i Härjedalen och ett grovt försäkringsbedrägeri i Svea.

Innerst inne hoppas han att det ska förbli så under resten av säsongen. Daniel har inget behov av ännu en intensiv brottsutredning som slukar all tid och uppmärksamhet.

Sanningen är att han fortfarande känner sig sliten efter separationen, dessutom är det kämpigt att få ihop livet som varannan-vecka-pappa till Alice. Han saknar henne enormt när hon är hos Ida, men hinner knappt med tillvaron när han har henne hos sig.

Servitören kommer med deras beställning. Daniel tar en djup klunk av ölen och känner hur axlarna sjunker. Clara ler. Hon är söt bakom de strikta glasögonen och när hon skrattar framträder en smilgrop i ena kinden.

Det här blir nog bra, tänker Daniel och ler tillbaka. Clara verkar vara en snäll person, en kvinna han skulle kunna lära sig att tycka om på ett djupare plan.

Det handlar bara om att bestämma sig.

Och han vill ju så gärna hitta någon.

3

Ögonen svider av trötthet då Karro Lundgren sträcker sig efter den sista mappen med kvitton som ligger på skrivbordet. Klockan är sju på kvällen och hon borde ha lämnat jobbet för länge sedan.

När hon möter sin egen reflektion i datorskärmen kan hon inte undgå att märka hur sliten hon ser ut. Håret behöver tvättas och bekymmersrynkan mellan ögonbrynen är djupare än någonsin. Den inre pressen avtecknar sig i den hopknipna munnen.

Utanför fönstret har lätta flingor börjat yra i luften, fast det alldeles nyss var strålande och fint. Så här års växlar vädret ständigt. På en och samma dag kan det gå från härligt solsken till häftig snöstorm och tillbaka igen.

Marsväder, brukade hennes mormor i Kallbyn säga när Karro växte upp. Ingenting är mer oberäkneligt. Man kan aldrig lita på prognosen, men alltid gå bort sig på fjället.

Var försiktig, flicka lilla.

Karro suckar och drar ut innehållet från en blå plastficka. Papren skrapar mot hennes torra fingertoppar. När hon förra året fick tjänsten som gruppchef på Stjärnans hemtjänst, det första privata alternativet i kommunen, kändes det som en vinstlott. Efter alla år som pedagog på förskolan längtade Karro efter något annat. På gymnasiet hade hon gått vård- och omsorgsprogrammet och fått examen som undersköterska. Att hon sedan började på förskolan och blev kvar där i ett decennium var mest en slump. Men då möjligheten till en chefstjänst hos Stjärnan dök upp lät det som en ny, spännande möjlighet.

Men nu har hon börjat tvivla, efter bara sju månader på nya jobbet.

Resurserna är för små, arbetsuppgifterna för många, och det är svårt med personalen när lönerna är så låga. Vinstkraven från ägarna mal ständigt i bakhuvudet eftersom alla utgifter måste hållas nere och ingenting får kosta.

Karro har börjat sova dåligt. Hon ligger vaken om nätterna och oroar sig för att budgeten inte ska gå ihop eller att fler i den fasta personalen ska säga upp sig.

Med en trött gäspning börjar hon gå igenom kvittohögen. Det har blivit mörkt, solen går ner vid sextiden så här års. Hon borde verkligen åka hem snart till ungarna, tioåriga Wilma och tolvåriga Emil.

Ett ljud från dörröppningen får henne att vrida på huvudet. Emina Gashi, en av de medarbetare som varit anställd längst, står på tröskeln.

Karro kväver en ny suck och lägger ifrån sig mappen.

Det är något med Emina som gör henne osäker, det är svårt att veta var hon har kollegan. Emina verkar alltid skeptisk när de talas vid, och vid mer än ett tillfälle har hon ifrågasatt Karros beslut när de haft personalmöten.

Karro kan inte avgöra om det beror på att Emina hade velat ha hennes jobb, eller om hon bara ogillar de förändringar som Karro försökt införa sedan hon började, som det nya loggssystemet eller gemensamma avstämningsmöten varannan vecka.

"Har du tid ett ögonblick?" frågar Emina och rättar till det långa, gråsprängda håret som är samlat i en låg hästsvans i nacken.

Hon väger kroppsvikten fram och tillbaka på höftbenen medan hon väntar på Karros svar.

"Självklart", säger hon och gör en gest med handen. "Kom in."

"Det nya schemat", säger Emina och viftar med en utskrift som hon håller i handen.

"Vad är det med det?"

Karro försöker le. Hon har slitit hårt för att få ihop den nya planeringen, eftersom de har kort om personal. Med klienter i många olika småbyar är det inte lätt att hinna med alla, bilavstånden är stora mellan de olika stoppen.

Men vad ska hon göra?

De måste uppfylla de kommunala kraven, annars kan kontraktet hävas. Vad cheferna i Östersund skulle tycka om det vill Karro helst inte tänka på.

”Jag hinner inte med så många klienter på tisdagarna och onsdagarna som du har skrivit in”, säger Emina.

Hon tar några steg in i rummet och slår sig ner i besöksstolen framför Karros skrivbord.

Det här kommer att ta tid, inser hon med en sjunkande känsla i maggropen. Emina kommer inte att ge sig i första taget.

”Vi kan väl titta på det, tillsammans”, föreslår Karro och försöker le uppmuntrande.

Emina nickar kort och lutar sig fram så att ett litet guldkors hon bär om halsen blir hängande i luften.

De går igenom schemat och diskuterar de olika klienterna och de insatser de beviljats. Alla behov ser olika ut, några behöver assistans med uppstigning, påklädning och sänggående, andra måste få hjälp att ta mediciner på fasta klockslag. Hos nästan alla ska det serveras mat och vissa behöver dessutom stöd vid själva måltiden så att de får i sig tillräckligt många kalorier.

Men Emina har inte fler att ta hand om än någon annan, vet Karro. Ändå låter det på henne som om hon är den som får köra mest och längst, att ingen annan drar ett lika tungt lass.

Karro studerar schemat. Hon försöker hitta ett sätt att blidka Emina men det är som ett dominospel. Ruckar hon på en bricka faller alla andra.

”Vänta lite”, säger hon med pekfingret mot en av raderna där namnet August Ekman står utskrivet. ”Är det inte han som precis har gått bort?”

Karro vänder sig mot datorn, öppnar inkorgen och skrollar

bland floden av inkommande e-post. Mycket riktigt har hon fått ett mejl från August Ekmans dotter. Hon hade hittat sin nittioåriga pappa död i sängen när hon kom dit. Han var gammal och skröplig, hade somnat in av sig själv. Men Karro har haft så mycket att göra att hon glömt bort att justera schemat.

”Då så”, säger hon till Emina. ”Timmarna hos August Ekman kan vi stryka från och med nu. Så då får vi nog ihop det, åtminstone för den här gången.”

Hon skäms lite över lättnaden som sköljer över henne, men Emina ser i alla fall inte lika irriterad ut längre. Och Karro behöver verkligen bege sig hemåt.

Fast det känns ändå bedrövligt. Att marginalerna ska vara så små att August Ekmans död mest innebär ett problem mindre på jobbet.

Daniel stelnar omedelbart till när han ser paret som kommer in genom dörren i den bortre delen av restaurangen. Hanna och Henry står i entrén och tar av sig ytterkläderna.

Det är som att få en örfil.

Hanna har på sig sina vanliga jeans men har matchat dem med en snygg vintervit cashmeretröja som hon garanterat fått av sin rika pojkvän. Daniel känner henne tillräckligt väl för att veta att hon aldrig skulle köpa så lyxiga plagg åt sig själv. Faktum är att Hanna har ganska enkel smak och inte bryr sig om exklusiva märken.

Henry, däremot, bär en grönbrun tweedkavaj som till och med Daniel förstår måste vara svindyr.

Helst vill han bara ignorera deras närvaro, men han har svårt att se åt ett annat håll.

Hanna säger något som får Henry att skratta. Hans djupa röst hörs genom sorlet innan han ger Hanna en puss på tinningen och de följer efter hovmästaren som håller två menyer i ena handen.

Det sticker till i Daniel. Som vanligt reagerar han på Henrys sätt att dominera rummet, den obestridliga auktoriteten som finansmannen äger.

Kanske är det så när man har obegränsat med pengar, att man blir liksom osårbar?

Redan när Henry var ett viktigt vittne i en mordutredning för ett par år sedan hade Daniel svårt för mannens attityd. De höll på att utreda ett bestialiskt knivmord som ägt rum på hotell Copperhill Mountain Lodge och under det mest intensiva ske-

det teg Henry om viss information som var väsentlig för fallet. Hans brist på samarbetsvilja kunde allvarligt ha sinkat dem, Daniel hade blivit rejält irriterad.

Och sedan började Henry till råga på allt uppvakta Hanna.

Daniel inser att han stirrar på paret. Henry vrider på huvudet och Daniel vänder sig bort för att inte bli ertappad. De får inte se honom där han sitter med Clara i hörnet. Det enda som är jobbigare än att träffa Hanna på arbetet är att se henne tillsammans med Henry.

Han förstår inte varför hon fortfarande spökar för honom.

Eller är det sitt eget misslyckande han inte kan komma över? Insikten om att han var så upptagen med sina egna trassliga känslor att han inte begrep vad han egentligen kände för Hanna innan hon träffade Henry och det var för sent.

Daniel tar en klunk till av ölen. Det spelar ingen roll. Han har missat det tåget. Hanna har hittat en annan person som hon är lycklig med.

”Vad tycker du?”

Claras röst drar honom tillbaka till nuet. Daniel blinkar till, har ingen aning om vad hon talar om. Men hon verkar inte ta illa upp för det. Över huvud taget förefaller Clara inte särskilt lättstött, men man kanske blir hårdhudad som mamma till två tonårssöner?

”Jag sa just att jag funderade på antingen renfilén eller rödingen som huvudrätt”, säger hon och stryker undan håret bakom vänster öra. ”Vad tycker du?”

Daniel hummar för att vinna tid. Låtsas läsa i menyn där texten är tryckt med svarta snirkliga bokstäver mot en gräddfärgad botten.

”Röding är aldrig fel. Jag tar nog det.”

”Ska vi beställa in en flaska vitt vin till det eller vill du börja med varsitt glas? Vad föredrar du, Chablis eller Sancerre?”

”Bestäm du”, svarar Daniel.

Han förmår inte ägna sig åt vinval för tillfället. I ögonvrån ser

han hur Henry och Hanna blir lotsade till ett bord för två i andra ändan av den avlånga lokalen. Strax återvänder hovmästaren med höga kristallglas och en champagneflaska som han elegant ställer ner på bordet.

Daniel är opropor­tionerligt lättad över att de placerats långt ifrån honom och Clara. Samtidigt växer irritationen. Är det inte nog med att han träffar Hanna varje dag på jobbet, måste hon störa honom på fritiden också?

Det är en orimlig tanke, egentligen förstår han det. Hanna har förstås rätt att röra sig i byn som hon vill, och på en så liten plats som Åre är det oundvikligt att man stöter på varandra ibland.

Men just då lyfter Hanna sitt glas och skålar med Henry.
Och svartsjukan slår till på nytt.

Benådaren

Jag tyckte så synd om honom när katten dog. Han blev förkrossad. Den där katten, Valle, var hans allt och han hade skämt bort honom något oerhört, matat katten med godbitar tills det knappt blev någon middag kvar till honom själv. Valle blev enorm, fick en hängbuk som nästan släpade i marken.

Förmodligen dog han av vällevnad.

Men Valle var den enda levande varelsen i hela världen som han brydde sig om. Efter det gick han in i sig själv, slöt sig och tappade aptiten, magrade ännu mer, trots att det inte fanns mycket att ta av. Skinnet hängde så löst på kroppen att ansiktet blev skelettlikt, ögonen var bara djupa hålor som skrek ut hans bottenlösa sorg.

Han älskade verkligen det där djuret och kanske var det för att han inte hade någon annan? Han nämnde aldrig sin son och det verkade inte finnas andra nära släktingar eller vänner.

När katten dog blev han fullkomligt ensam.

Kroppen svek också, svarade på förlusten med smärta och förvirring. Lederna värkte så mycket att han till slut bara kunde släpa sig fram med hjälp av rullatorn.

Det gjorde ont att se honom på det viset. Jag märkte hur han led och ville hjälpa till, befria honom från plågorna.

Det var första gången som jag hörde rösten i mitt huvud, den som förklarade för mig hur det skulle gå till. Att det inte fanns någon annan som kunde ingripa.

När han till slut fick frid var det min förtjänst.

Efteråt kändes det helt enkelt rätt.

